

Επάγγελμα: Έλληνας πολιτικός

Η απέχθεια του Έλληνα πολίτη για τους πολιτικούς αυξάνεται τελευταία κατακόρυφα, καθώς η κρίση που μας μαστίζει οξύνεται. Η αιτία της απέχθειας επικυρώνεται καθημερινά από λόγια και έργα πολιτικών, που δείχνουν ότι οι άνθρωποι αυτοί όχι απλώς δεν συμβάλλουν στη λύση των προβλημάτων μας, αλλά φέρονται σαν να μην έχει καταλάβει καν ότι υπάρχουν. Οι νοήμονες πολίτες απορούν: Είναι δυνατόν να μη συνειδητοποιούν οι πολιτικοί το τι συμβαίνει; Δεν βλέπουν τον γκρεμό που οδηγούμαστε; Υστερούν μήπως βιολογικά· είναι διανοητικά καθυστερημένοι; Ή μήπως βλέπουν, αλλά εθελοτυφλούν;

Βέβαια, η περιγραφή των χαρακτηριστικών του είδους «σύγχρονος Έλληνας πολιτικός» δεν εμπνέει αισιοδοξία. Είναι άνθρωπος μέσης (και κάτω) νοημοσύνης, αλλά κουτοπόνηρος, αμβλυμένης ηθικής αντίληψης, ημιμαθής (όταν δεν είναι εντελώς αμαθής), πολιτιστικά και πολιτισμικά υπανάπτυκτος. Αν έχει πτυχίο πανεπιστημίου, μάλλον το πήρε χαριστικά, ως στέλεχος φοιτητικής νεολαίας, ενώ αν δηλώνει κάποιο επάγγελμα, είτε δεν το άσκησε ποτέ, είτε -αν το άσκησε, λιγουλάκι- κινήθηκε στον πάτο του. (Αν, για παράδειγμα, δηλώνει οδοντίατρος, δεν θα του εμπιστευόμασταν σε καμία περίπτωση τα δόντια μας). Τι τον οδήγησε λοιπόν στο αξίωμά του; Μήπως του χάρισε η Φύση αρχηγικό τάλαντο, πρωτογενή ηγετική ιδιοφυΐα; Μπα, ούτε αυτό. Είναι κοινός τόπος ότι οι περισσότεροι πολιτικοί θα τα θαλάσσωσαν στο τιμόνι και μιας μικρής ιδιωτικής επιχείρησης, κι αν κάποιοι θεωρούνται «επιτυχημένοι» επί κεφαλής υπουργείων, αυτό οφείλεται μόνο στην ιδιότυπη πολιτική παραλλαγή του νόμου της άνωσης, που θέλει τα ελαφρότερα στοιχεία στην επιφάνεια, προτιμώντας τους φελλούς από τον χρυσό.

Είναι λοιπόν απορίας άξιον...

Με τέτοια χάλια, πώς έχουν οι άνθρωποι αυτοί τη διαχείριση των κοινών μας; Δεν είναι παράλογο; Τρελό;

Δυστυχώς όχι, είναι λογικότατο. Γιατί οι πολιτικοί μας έχουν μια σημαντική διαφορά απ' όλους εμάς, μιαν ικανότητα στην οποία μας βάζουν όλους κάτω -και δεν αστειεύομαι. Για να τη βρούμε, αρκεί να αναρωτηθούμε: Ποιο είναι το κοινό χαρακτηριστικό όλων των μελών του Κοινοβουλίου; (Άντε, για να σας βοηθήσω, εξαιρώ τους βουλευτές Επικρατείας). Μα, φυσικά, ότι έχουν εκλεγεί. Να λοιπόν η λύση του προβλήματος, τόσο απλή: Αυτό που διαφοροποιεί τους πολιτικούς από

τους υπόλοιπους Έλληνες είναι ότι ξέρουν να εκλέγονται.

Α ναι! Γιατί στο ελληνικό Κοινοβούλιο δεν μπαίνεις στην τύχη. Πρέπει να κάνεις συγκεκριμένα πράγματα: Πρώτον, ρουσφέτια, ατομικά και ομαδικά· δεύτερον, χάρες, σε ανθρώπους με γερό πορτοφόλι, που χρηματοδοτούν την προεκλογική σου εκστρατεία· και τρίτον να τάξεις λαγούς με πετραχήλια, εν πλήρει επιγνώσει ότι δεν θα μπορέσεις να τους προσφέρεις -και χωρίς κανέναν ηθικό ενδοιασμό για την ασυνέπεια. Είναι μια τέχνη να τα κάνεις όλα αυτά καλά. Αυτήν επαγγέλλονται οι πολιτικοί μας για να αποκτούν τα προς το ζην -ή και το ευ ζην, αναλόγως την ικανότητα. Όπως όλες οι τέχνες, βοηθιέται από την έμφυτη κλίση, συχνά γενετικά μεταβιβαζόμενη, και τελειοποιείται με μακρόχρονη μαθητεία.

Την τέχνη του εκλέγεσθαι την κατέχουν, λοιπόν, οι πολιτικοί μας άριστα. Το πρόβλημα είναι ότι είναι η μόνη τέχνη που κατέχουν. (Εξαιρέσεις υπάρχουν, αλλά είναι ελάχιστες). Και έτσι σήμερα, στην κρίση, το μόνο που κάνουν οι καημένοι είναι να προσπαθούν κι αυτοί να επιβιώσουν, ασκώντας, αντανεκλαστικά σχεδόν, την τέχνη τους: Ρουσφέτια, χάρες, υποσχέσεις. Οπότε, τα στελέχη του κυβερνώντος κόμματος, των περισσότερων υπουργών και ενίοτε του πρωθυπουργού συμπεριλαμβανομένων (Έλληνες πολιτικοί είναι κι αυτοί), αντί να εφαρμόζουν τη στρατηγική εξυγίανσης οικονομίας και κράτους που οι ίδιοι έχουν εξαγγείλει, την αντιστρατεύονται παντί τρόπω, με λαϊκίστικες θέσεις και πράξεις. Και της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αντί να υπερθεματίζουν στην ίδια στρατηγική, που εκφράζει λίγο-πολύ τις αξίες που έπρεπε από θέση να πρεσβεύουν, λαϊκίζουν κι αυτοί αισχρά, τάζοντας να τα «δώσουν όλα», κι ας ξέρουν ότι δεν έχουν τίποτε. Κι όσο για τους «επαγγελματίες επαναστάτες» της Αριστεράς, αυτοί πασχίζουν να διακονήσουν όσο καλύτερα μπορούν τον παλαιολιθικό λαϊκισμό του κόμματος, ώστε να μείνουν στο μισθολόγιό του - αριστεροί γαρ, εξαρτούν την προσωπική ευδαιμονία από του ευρύτερου σχηματισμού.

Φυσικά, όπως ο έμπορος ναρκωτικών δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τον χρήστη, έτσι κι ο κακός πολιτικός δεν υπάρχει χωρίς τον κακό πολίτη. Αυτούς τους πολιτικούς τους φτιάξαμε εμείς. Είναι οι ιερείς της θρησκείας του χειρότερου εαυτού μας, του εαυτού που μας οδήγησε στην κρίση. Αυτό αρχίζουμε πια, οι περισσότεροι, να το καταλαβαίνουμε. Αλλά είναι αργά. Οι ιερείς καλόμαθαν, καλόκατσαν, κι αρνούνται να το κουνήσουν, υπερασπίζοντας, ο καθένας με τον τρόπο του, το κοινό τους συμφέρον: Να μη χάσουν τη δουλίτσα τους, του επαγγελματία Έλληνα πολιτικού.

Πρέπει άρα να μας γίνει συνείδηση ότι το συμφέρον της χώρας και το συμφέρον της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτικών της είναι αυτή τη στιγμή σε διαμετρική αντίθεση. Η λύση όμως δεν είναι να τους πετάμε γιαούρτια. Είναι να πάψουμε να εκχωρούμε τις τύχες μας σε πρόσωπα φύσει ακατάλληλα να τις διαχειριστούν. Ή, με άλλα λόγια, να ωριμάσουμε.

Απόστολος Δοξιάδης